

GLASBENO IZOBRAŽEVANJE

Pot k tradiciji

Jubilejni koncert Simfoničnega orkestra Konservatorija za glasbo in balet Maribor

Peter Skrbiš

Neredko se zgodi, da pomembno dogajanje vzpodbudi ideje, ki potem padejo na najplodnejša tla in tam zaživijo polno, za tradicijo, ki se kmalu zlije v desetletje. Prav slednje je osrednji glasbeni instituciji v mestu ponudil projekt Maribor 2012 ob prevzemu naziva evropska prestolnica kulture. Obuditev simfoničnega orkestra na Konservatoriju za glasbo in balet Maribor, z idejo pridružitve slavnostnim koncertnim dogodkom v mestu, se je smelo ponujala sama po sebi. Krstna izvedba kantate Pogreb pri Svetem križu skladatelja Roberta Kamplata, ki so jo pod vodstvom dirigenta Slavka Magdića izvedli mladi simfoniki skupaj z zborom Konservatorija in zborom Consortium Musicum iz Ljubljane, je takrat izzvenela kot izstopajoči koncertni dogodek z malone triumfalnim uspehom.

Predtem je simfonični orkester sicer deloval, a večinoma le projektno. Od leta 2012 spremljamo kontinuiteto, ki z najraznovrstnejšimi projekti, doma

in v tujini, in s poseganjem po nekaterih najzahtevnejših delih iz svetovne glasbene zakladnice vselej preraste v prestiž možnega. Možnega zato, ker ob veliki zasedbi ne gre brez težav, od neizbežnega menjavanja generacij in pomanjkanja določenih instrumentalistov do prostorske stiske, celo dislociranih vaj, da niti ne omenjam aktualnih virusnih tegob, ki so po svoje kreirale vaje še pred jubilejnim koncertom. A neverjetna energija in zagnanost sta vselej porok za pot do cilja in zelenega uspeha. V razvoju vsakega mladega glasbenika je izjemnega pomena vzgajanje in pridobivanje občutka za skupno muziciranje. Toliko bolj to velja za občasne dijake soliste, izbrane na avdicijah, ki jim koncertni oder namenja osrednjo izpostavljenost. Njihovim sposobnostim so zato v največji možni meri tehtno in skrbno izbrani koncertni programi, pod vodstvom dirigenta Slavka Magdića pa so ti vselej dodelani do mere, ki navduši še tako zahtevno poslušalstvo. Ker se je ob kakršnemko-

li pomisleku najprej pač treba zavedati poslanstva, ki je zasedbi, z vsemi vpletenimi protagonisti, namenjeno.

Jubilejni koncert Simfoničnega orkestra Konservatorija, naslovljen s Pot k tradiciji, se je pričel z Beethovnovo Uverturo Leonora št. 3 v C-duru, op. 72b. Uveljavljena različica uverture k skladateljevi edini operi Fidelio je repertoarna stalnica koncertnih dvoran, izvedba pa je s svojo glasbeno ekspresivnostjo, mestoma dramatičnostjo, poslušalstvo zlila v slavnostnem občutenju večera ter pripravila oder za osrednjega gosta, flautista Martina Beliča. Bivši dijak mariborskega Konservatorija, danes prvi flautist Münchenskih filharmonikov in evropsko priznan solist, je z velikim ponosom in častjo sprejel povabilo. Skupaj z orkestrom je izvedel Koncert v d-molu za flavto, godala in basso continuo, Wq 22, Carla Philippa Emanuela Bacha. Koncert v treh stavkih, I. Allegro, II. Un poco andante, II. Allegro di

molto, velja za zahtevnega, tako za orkester kot za solista, spoštljivost izbire pa tako ali tako velja za celotni program večera. Orkester se je na tem mestu izkazal s subtilno spremljavo v počasnejšem in hkrati odločno podporo v obeh živahnih stavkih, Beličevo igranje pa je bilo navdušujoče, vrhunsko tako v muzikalnem kot v tehničnem smislu.

Najprej se je treba zavedati poslanstva, ki je zasedbi namenjeno

V dodatku je občinstvu ponudil še temperamentni Čardaš Vittoria Monti-ja. Z odra se je v nagovoru tudi javno zahvalil za povabilo in nepozabno skupno muziciranje, hkrati je Konservatoriju podaril dragoceno darilo: opus posnetkov vseh Brucknerjevih simfonij, kar je bil večletni projekt Münchenskih filharmonikov.

V drugem delu koncerta je oder ponovno zapolnila šestdesetčlan-

Neverjetna energija in zagnanost sta vselej porok za pot do cilja in zelenega uspeha orkestra. Foto: Slavko RAJH

ska zasedba, tudi z bivšimi dijaki in profesorji. Sledila je Simfonija št. 9 v e-molu, op. 95, Antonina Dvoraka (Iz novega sveta), ki sodi v vrh zakladnice glasbene literature. Ta simfonija je Dvorakovo daleč najslavnejše simfonično delo, zaradi zlivanja z glasbenimi vplivi ameriške glasbe pa na nek način velja za osamljen primer v njegovem opusu. Publika je izvedbo nagradila z dolgim aplavzom. V dodatku smo slišali še čudovito harmonizirano medžimursko narodno Vehni, vehni, fijolica in "šaljivo nabrite" Peteline Jevgenija Derbenka. Obe skladbi je za simfonični orkester priredil dirigent Slavko Magdić. Za konec velja izpostaviti še nekaj: ob vsem lepem smo na zadnji petek v februarju ponovno doživeli prepolno dvorano Union. Po dolgih dveh letih! Tudi zato je glasba "iz novega sveta" na nek način pomenljivo nagovarjala in pozdravljala "osvobojen" čas kot nov svet - žal v tistih trenutkih zagotovo še premalo zavedajoč se zlovesčih temnih sil, onstran, a tako blizu.

Bivši dijak mariborskega Konservatorija, danes prvi flautist Münchenskih filharmonikov, Martin Belič, je z velikim ponosom in častjo sprejel povabilo k sodelovanju. Foto: Slavko RAJH